

Sygn. akt XI Ka 178/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Ewa Bogusz- Patyra

SO Elżbieta Daniluk

Protokolant Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2014 roku

sprawy J. G. vel G.

oskarżonego z art. 244 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 20 września 2013 roku sygn. akt VII K 1735/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. eliminuje: z opisu czynu przypisanego stwierdzenie „będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,6 promila alkoholu we krwi”, z jego kwalifikacji prawnej art. 178a § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 k.k. i art. 31 § 2 k.k.;
2. orzeczoną karę pozbawienia wolności łagodzi do 5 (pięciu) miesięcy;
3. J. G. vel G. uznaje za winnego tego, że w dniu 21 listopada 2012 roku w miejscowości W. powiatu (...) województwa (...), kierował rowerem po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,6 promila alkoholu we krwi, mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem, to jest wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. w zw. z art. 17 § 2 k.w.;
4. na podstawie art. 87 § 1 k.w. za tak przypisane wykroczenie orzeka 600 (sześćset) złotych grzywny;
5. orzeczony zakaz prowadzenia rowerów łagodzi do roku i za jego podstawę przyjmuje art. 87 § 4 k.w.;
6. przyjmuje, iż zwolnienie oskarżonego od opłaty dotyczy obu instancji;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. – Kancelaria Adwokacka w B. 516 (pięćset szesnaście) zł 60 gr, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

XI Ka 178/14

UZASADNIENIE

J. G. vel G. został oskarżony o to, że 21 listopada 2012 r. w miejscowości W., gmina W., pow. (...), woj. (...), nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 22 czerwca 2009 r. w sprawie II K 138/09 środka karnego zakazu prowadzenia rowerów w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (2,6 promila) kierował rowerem po drodze publicznej, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc już uprzednio skazanym na karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu kary w okresie od 3 września 2011 r. do 13 lipca 2012 r. w sprawie II K 138/09,

tj. o czyn z art. 244 kk w zb. z art. 178a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 20 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej J. G. vel G. uznał za winnego tego, że w dniu 21 listopada 2012 r. w miejscowości W. pow. (...), woj. (...), będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 22 czerwca 2009 r. o sygn.akt II K 138/09 na karę łączną roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności obejmującą wyroki Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej o sygnaturach VII K 1480/05 i VII K 1700/05, nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem łącznym środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i rowerów w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,6 promila alkoholu we krwi, kierował rowerem po drodze publicznej, przy czym czynu dopuścił się po upływie 4 miesięcy i 8 dni od odbycia kary w wymiarze 10 miesięcy i 10 dni pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 138/09 za umyślne przestępstwo podobne, a czyn ten popełnił mając zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania postępowaniem ograniczoną w znacznym stopniu, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk w zb. z art. 178a § 2 kk w zw. z art. 11 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz w zw. z art. 31 § 2 kk i za to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz 31 § 2 kk skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 pkt 1 kk orzekł środek karny zakazu prowadzenia rowerów na okres 5 (pięciu) lat; zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 619,92 złote tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej orzeczenia o karze, tj. w zakresie sentencji wyroku, w którym Sąd pierwszej instancji wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej kary, podczas gdy postawa sprawcy po popełnieniu przestępstwa uzasadniają orzeczenie kary łagodniejszej.

Podnosząc powyższe wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku tj. części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;
- 2) zasądzenie kosztów obrony ustanowionej w sprawie z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji według norm przepisanych, które to koszty nie zostały zapłacone w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, choć nie w zakresie w jakim domaga się tego skarżący. Podkreślić należy, że to nie zawinione uchybienia Sądu Rejonowego, lecz okoliczności, które ujawniły się po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, stanowią podstawę zmiany zaskarżonego wyroku przez Sąd odwoławczy.

Wina oskarżonego J. G. vel G. nie jest w sprawie kwestionowana i w świetle prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości.

Mając jednakże na względzie treść przepisów ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013.1247), które weszły w życie w dniu 9 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy działając z urzędu, w oparciu o treść przepisu art. 440 kpk, który nakłada na Sąd odwoławczy obowiązek zbadania sprawy pod względem merytorycznym i prawnym nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale także z urzędu niezależnie od tych granic w celu stwierdzenia, czy nie zachodzi potrzeba orzeczenia na korzyść oskarżonego, dokonał oceny prawno- karnej czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania i w związku ze zmianą jaka miała miejsce w wyniku wejścia w życie w/w ustawy, dokonał stosownej zmiany zaskarżonego orzeczenia w sposób wskazany w części dyspozytywnej wyroku.

Na mocy przepisów wskazanej ustawy nastąpiła modyfikacja poziomu penalizacji czynu, polegającego na prowadzeniu roweru na drodze publicznej w stanie nietrzeźwości (art. 12 pkt 3), bowiem przeniesiono odpowiedzialność za prowadzenie w stanie nietrzeźwości pojazdu innego niż mechaniczny na grunt przepisów Kodeksu wykroczeń (art. 2 pkt 3 lit. a).

Mając na uwadze powyższe Sąd odwoławczy, działając z poszanowaniem reguł prawa międzyczasowego, o których mowa w art. 4 § 1 kk, dokonał stosownych zmian zaskarżonego wyroku.

Zachowaniem, które stanowiło przedmiot niniejszego postępowania, J. G. vel G. urzeczywistnił zarówno znamiona przestępstwa z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk – nie stosowania się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia rowerów, popełnionego w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, jak i wykroczenia z art. 87 § 1a kw – prowadzenia w stanie nietrzeźwości roweru po drodze publicznej.

W tych okolicznościach, mając na względzie przepis art. 10 § 1 kw, należało wyodrębnić zachowania wyczerpujące dyspozycję art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 87 § 1a kw, czego konsekwencją było dokonanie stosownych zmian w zakresie opisu czynów oraz ich kwalifikacji prawnej, uwzględniających działanie oskarżonego w warunkach ograniczonej poczytalności (art. 31 § 2 kk oraz będący jego odpowiednikiem na gruncie Kodeksu wykroczeń – art. 17 § 2) i w następstwie tego skazać oskarżonego odrębnie za przestępstwo i za wykroczenie.

Kara grzywny za wykroczenie w rozmiarze 600 złotych, jaką wymierzył Sąd Okręgowy, uwzględnia w sposób właściwy okoliczności określone w art. 33 kw - jest karą współmierną i adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, nadto spełni swe cele w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Nie znajdując podstaw do odstąpienia od orzeczenia fakultatywnego, w przypadku uznania sprawcy winnym wykroczenia z art. 87 § 1a kw, środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów innych niż mechaniczne Sąd Okręgowy złagodził czasokres trwania przedmiotowego środka karnego do roku, a za jego podstawę przyjął przepis art. 87 § 4 kw.

Określając z kolei dolegliwość za przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk Sąd odwoławczy, kierując się dyrektywami art. 53 kk, uznał, iż karą adekwatną do stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu będzie kara pięciu miesięcy pozbawienia wolności, nie znajdując przy tym podstaw do sformułowania wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, która dawałaby podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania tak orzeczonej kary. Na tak określoną dolegliwość wpływ miała przede wszystkim wcześniejsza wielokrotna karalność J. G. vel G. za przestępstwa z art. 178a § 1 kk oraz art. 244 kk, za które orzekano wobec niego zarówno kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, jak i kary izolacyjne, co jednak w żaden sposób nie odniosło ani skutku wychowawczego, ani też zapobiegawczego.

Sąd Okręgowy dostrzega przy tym to, iż oskarżony J. G. vel G. działał w stanie ograniczonej poczytalności, jednak nie znajduje podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia orzeczonych względem niego kar. Postawa oskarżonego, a w szczególności brak krytycyzmu do wydawanych wobec niego dotychczas wyroków nie pozwala na przyjęcie, że cele

kary zostałyby osiągnięte przez wymierzenie kar nadzwyczajnie złagodzonych. Z tych względów zaistniała potrzeba wyeliminowania z podstawy wymiaru kary za czyn z art. 244 kk przepisu art. 31 § 2 kk.

Nie stwierdzając uchybień w postępowaniu przed Sądem I instancji, które uzasadniałyby potrzebę dalszej zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania - w tym z przyczyn wskazanych w treści art. 439 kpk - Sąd Okręgowy w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Konsekwencją powyższej zmiany było przyjęcie, iż zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji.

Koszty nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym zasądzono obrońcy na zasadzie § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z 2002 r. z późn. zm.).

Na podstawie art. 624 § 1 kpk sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze ze względu na jego sytuację majątkową.